

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

28. Vbicunque fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquilæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

gerunt, vel à fine quem obtendunt, *vt post se discipulos abducant*, vel ab ipsis in se miraculis aut fallacibus & meris præstigijs, quæ nisi deceptionem oculorum habent, aut si veris, vel huiusmodi quæ ex causis naturalibus poterant provenire, tamen si occultis, vt docet Augustinus de Trinitate lib. 3. capite octauo, vel prorsus inutilibus, & ad ostentationem factis, nõ beneficis, qualia omnia sunt veri nominis miracula. *Cum talia faciunt magi qualia nunquam faciunt sancti* (ait S. August.) *diuerso fine & diuerso iure fiunt.* Et paulo post. *Aliter magi faciunt miracula, aliter boni Christiani, aliter mali Christiani. Magi per priuatos contractus, boni Christiani per publicam iustitiam, mali per signa publicæ iustitiæ.* Denique alibi scribit, *piorum miracula vel maiora, certiora, clariora esse vel ratione finis, quo discernuntur, incomparabiliter excellere.* Sunt igitur falsa prodigia à veris miraculis distinguenda vel ex personis facientium, vt quo iure fiant, attendamus; vel à fine ad quem collimant; vel à modo & cursu quem tenent, ex quibus falsum à vero non ita difficulter discernere illi possunt, ad quos ista discernere ac diiudicare proprie pertinet.

28. *Vbicunque fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquilæ.*

TA METSI ad literam nihil aliud Christus hic dicat, quã futurũ vt eo veniente ad Iudicium, omnes sancti veluti aquilæ ad cadauer, quod longissimè prospiciunt, velocissimè congregabuntur, vt in hac sententia celerissimam iustorũ ad se collectionem doceat, sicuti in præcedenti sententia celerissimũ suũ aduentũ docuit, quomodo exponunt hunc locum Hieron. Hilarius, & Origenes tract. in Matth. tamen satis aptè & accommodatè ad eam iustorũ cũ Christo

Lib. 83.
99 9. 79.

De Ciuit.
Dei lib.
10. cap. 16

In com. in
hunc locum.

Schisma-
tis patro-
cinium.

unionem, quæ in huius vitæ militia per fidem & charitatem fit; hic locus applicari potest. Quam applicationem secutus Calvinus, pessimum inde corollarium in schismaticorum omnium fauorem ac patrocinium deducit. Sensus, inquit, est: *Quisquis se unquam artificis conetur Satan huc & illuc distrahere filios Dei, in ipso tamen Christo sacrum esse unitatis vinculum, quo deinceps teneri conueniat. Unde enim dissipatio, nisi quia multi à Christo distulunt, in quo solo sita est nostra firmitas? Ergo hic modus præscribitur fouendæ sanctæ coniunctionis, ne errorum distractiones corpus Eccl. sue lacerent: nempe scilicet in Christo defixi manemus. Hæc ille. Sensus iste, uti diximus, non displicet, quia pius ac verus est, tametsi non literalis. Sed quid inde impostor colligat, sequentia eius verba docebunt. Quod diligenter notandum est. Neque enim vel ad Romanæ Sedis primatum, vel ad alias nugas nos adstringit Christus: sed hoc unico nodo Ecclesiam suam colligat, scilicet ad ipsum unicum Caput omnes vndique respiciant: unde sequitur, Quicumque ei pura fide cohererent, extra schismatis esse periculum. Eant nunc Romanenses, & schismaticos esse clament, qui se à Christo alienari non sinunt, ut latroni fidem suam mancipent. Tota hic inanis verborum strepitus vno penè verbo solidè compefcitur. Christo capiti ille solus vnitur, qui Christi corpori, quod est Ecclesia, vnitur. Nemo Christo pura fide coheret, qui ab eius corpore, quod est Ecclesia, diuellitur. Ad unicum caput, quod Christus est, unicum scilicet vitale, respicere non potest, qui capita populi ab ipso constituta, Pastores & Doctores, quos dedit in consummationem fidelium, & in ædificationem corporis sui, non respicit. Illos enim posuit regere Ecclesiam sanguine suo acquisitam. Illos ita omnes vndique respicere iubet, ut qui eos audit, Christum audiat; qui eos spernit, Christum spernat. Denique adstringit nos*

Vnitas
Ecclesie
tenenda.

Ephes. 4.

Act. 20.

Luc. 10.

nos Christus non solum ad se vnum, *tanquam vitæ auctorem, quo solo verè pascimur*, vt postea Calvinus dicit, sed ad eum quoque nos adstringit, cui dixit, *Pasce oves meas*, & sic ad Romanæ Sedis primatum diserrè nos adstringit; quia in illa sola Sede ille vsque hodie sedet, qui Petri locum tenet, *cui pascendas oves suas per vniuersum mundum concreditit*. Eat nunc Calvinus, & extra schismatis periculum se esse clamitet, quia Christo sese adherere dicit (quod omnes semper hæretici dixerunt, & nisi Christi nomine palliati, Christianos fallere nunquam potuerunt) & illi adherere recusat, imò illum hoc loco *latronem* cauillator insulsus vocat, à quo, si ovis Christi esse vult, pasci & regi necessario debet. In his enim verbis, *Pasce oves meas*, vni Petro primatū gubernationemque per vniuersum mundum à Christo concreditum esse, scribit S. Chrysostomus Episcopus Græcus, adeoq; Patriarcha Constantinopolitanus: nec Petro tantum, sed & Petri successoribus oves suas pascendas Christum commississe, idem scribit Chrysostomus. In eandem sententiam alij scribunt antiquissimi Patres, Origenes, Arnobius, Gregorius M. Augustinus, Theophylactus, & alij, quorū verba alibi recitauimus. Schismaticos illos esse, & non in Ecclesia, definit, latèque probat S. Augustinus, *tam qui de ipso Capite Christo Scripturis sanctis consentiunt, & de Christo credunt quæcunque credenda sunt, sed vnitati Ecclesie non communicant, & in vna parte separata inveniuntur*, (sicuti Calvinus cum suis) *quàm qui in Ecclesie communione inuentus, ea tamen de Christo sentit ac sapit, quæ secundum sanam fidem sapere & sentire non debet, quia videlicet totus Christus Caput & Corpus est.*

Iam verò quia ad vniõnem fideiū cum Ecclesia, sicut aquila ad cadauer cõgregantur, aliquos

Ioan. 21.

Chrysost.

Homil. 87

in Ioan.

homil. 1.

de pœnitent.

Lib. 2. de

Sacerdotio.

De Princip. fid.

lib. 6. cap.

9. & 15.

In lib. de

vnitare

Eccles.

cap. 4.

Catholicos hunc locum applicasse Caluinus vel aduertit vel fingit, eos sibi carpendos iudicauit. Ait enim. *Quod Papista ipsi pro eorum societate accipiunt, qui vnā fidem profitentur, & aquilas allegoricè exponunt pro acutis & oculatis, nimis insulsus est. At quare tandem? Quum (inquit) aliud non fuisse Christi consilium palam sit, quàm ad se vocare & in se retinere Dei filios vbicunq; sunt dispersi. Præclara sanè refutatio. Nimis insulsus Caluino est, qui, quos Christus ad se vocat & in se retinet, eos Ecclesiæ Christi vniri & corpori eius adiungi debere docet. Atqui non insulsus modò sed & impius Caluinus est, qui ita Christo vniri vult, vt corpus Christi contemnat, ab eius Ecclesia se diuellat, eius vnionem & coniunctionem negligat. Qui corpus hoc loco pro Ecclesia, & aquilas pro acutis & oculatis acceperunt, Christum imprimis tanquam huius corporis & Ecclesiæ Caput spectauerunt, vt propterea nihil illi insulsus dixerint, sed nimis insulsus Caluinus fuerit qui hoc non aduerterit, vel certè nimis impius, qui quod bene aduertit, altè dissimulauit, vt reprehensionem locus esset.*

Caluinus
insulsus
& im-
pius.

Pergit adhuc, & alios interpretes mordet Caluinus, veluti rabidus quidam canis omnes sibi obuios infiliens. *Neque etiam satis solida est aliorum argutia, qui odoriferam esse Christi mortem dicunt vt electi Dei alliceret. Atqui hunc sensum sequuti sunt doctissimi in Ecclesia Patres, Origenes tract 30. in Matthæum, Hieronymus & Hilarius in hunc locum. Horum iudicium contēnit & argutiæ taxat Caluinus. Sed quamobrem, aut quo argumento ductus? Nam (inquit) meo iudicio ratiocinari voluit Christus à minori ad minus. Si tanta est in auius sagacitas vt ex remotis locis ad cadauer vnū multæ conueniant, turpe esse fidelibus non aggregari ad vitam aut boream, à quo*

solus

solo verè pascuntur. Primum homo arrogans, vt Patrum expositionem reiiciat, *suum iudicium* quali
 regulâ veritatis interponit: quod illi frequens ac Caluini
 solene est, Deinde hæc ratiocinatio à minori ad arrogan-
 maius non minus quadrat expositioni Patrû de tia.
 passione Christi, quâ expositioni Calvinianæ de
 persona Christi. Imò quia vox *corpus* hoc loco
 propriè cadauer significat, quod ex Hieronymo
 & alijs Patribus acceptum notauit hoc loco Cal-
 uinus, ipsam Christi mortem ac passionem cada-
 ueris nomine annotari probabilius Patres citati
 existimarunt. Aquilæ quoque hoc loco ad acutos
 & oculatos significandos accommodatè sumuntur.
 Imò (ait Calvinus) *aquilis nihil tribuit Christus,*
quàm quod apud nos coruis aut vulturibus congrueret, pro
regionis, quam incolimus, natura. Vbi dupliciter errat
 Calvinus. Nam coruos ac vultures non minus
 in Palestina versari quâ apud nos, sola lex Moy- *Leuit.*
 saica docere Calvinum potuit, quæ hæc volati- *11. 14.*
 lia tanquam immûda vetat comedi, ridiculè hoc
 veritura si in illa regione non inuenirentur: vt
 nõ propterea coruos aut vultures tacuerit, aquil-
 las autem posuerit, quia in illa regione corui ac
 vultures non essent, aquilæ essent. Deinde valde
 probabile est, Christû hoc loco ad propriâ aquil-
 larum naturam respexisse, & ad illa verba Iob
 alluisse, vbi earum natura describitur. *Nunquid Iob 39.*
ad præceptum tuum eleuabitur aquila, & in arduis ponet
nidum suum? In petris manet, & in præruptis silicibus
commoratur, atque inaccessis rupibus. Inde contemplatur
escam, & de longè oculi eius prospiciunt. Pulli eius lambunt
sanguinem, & vbiunque cadauer fuerit, statim adest. Ad
 hæc postrema verba Iob Christum alluisse val-
 de probabile est, & docere voluisse, electos ac
 sanctos per acutissimos fidei suæ oculos, vel
 Christi

Christi passionem ac mortem longè prospicere, credere, contemplari, vt citati Patres exponunt, vel Christum ad Iudicium venientem (de quo Iudicio hoc loco disputatur) celerrimè cognoscere, & ad eum resumptis vndequaue corporibus suis admirabili promptitudine aduolare & congregari. Vtcunq; est, vt in priori sua expositione insulsus & impius, ita in hac posteriori reprehensione stultus & temerarius Calvinus fuit.

30. *Tunc parebit signum filij hominis in celo.*

Hoc signum filij hominis, id est, Christi, quod eo ad Iudicium veniente in celo comparebit, ipsam esse venerandam Christi Crucem quæ suo fulgore mundum illuminabit, sole tum & luna cæteriisque syderibus sua luce priuatis, summo & vnanimi consensu docet Patres, Origenes tract. 30. in Matth. Chrysof. homil. 77. in Matth. Hilarius, Hieronymus, Euthymius, Theophyl. in comment. in hunc locum, Hippol. in orat. de cõsummatione mundi, Ephrem in lib. de pœnitentia cap. 3. Damascenus de orthodoxa fide lib. 4. cap. 12. Cyrillus Hierosol. in orat. ad Constantium, & Eusebius Emisenus in lib. allegoriarum. Quorum Patrũ fidem & apertum huius loci sensum sequuta Ecclesia in officio publico fideliter canit: *Hoc signum Crucis erit in celo, quum Dominus ad indicandum venerit.* Quam profectò ob causam toto hoc intermedio tempore Crucis signum meritò veneramur. Nam nisi signum Crucis communiter fidelibus in Ecclesijs & domi interea temporis proponeretur, illius aspectus in die Iudicij non magis moueret quàm signum lanceæ, aut flagelli, aut spongiæ, aut alterius cuiuspiam rei quæ
ad

Cruce
Christi
fulgida in
Iudicio
extremo.